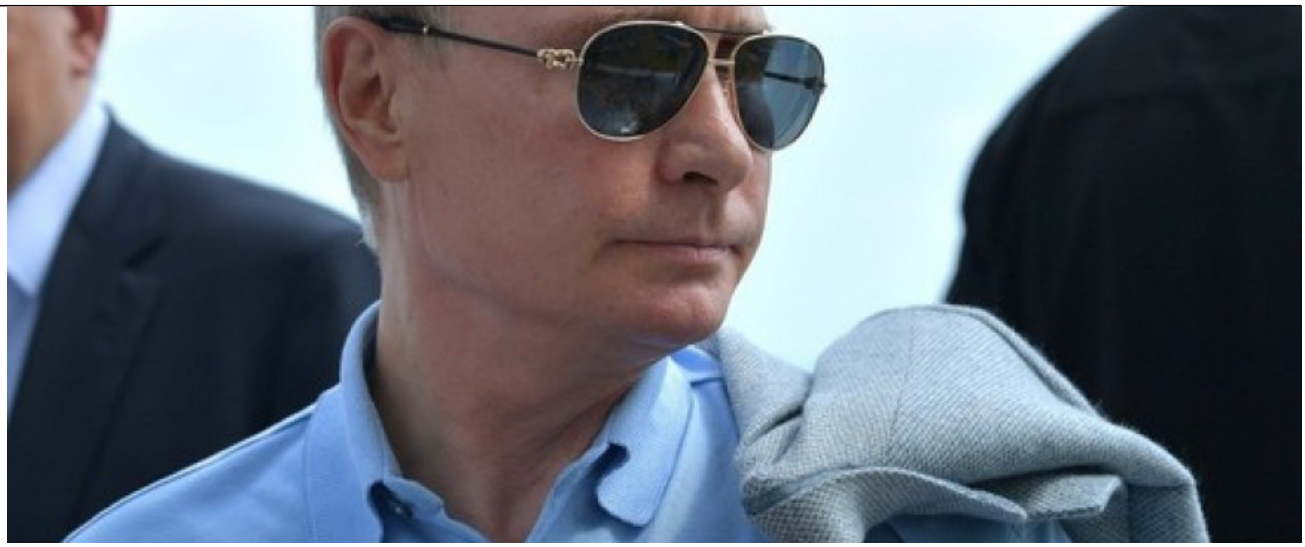

A demokrácia nevében

2011 december 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nehezen emészti meg a világ, hogy Vlagyimir Putyin visszatér a Kremlbe.

A választók becsapásáról, az alkotmány kijátszásáról beszélnek. Nem tudják megbocsájtani Oroszország er?s emberének, hogy áthúzta számításukat, s nem Dmitrij Medvegyev indul újra az elnöki posztért.

Pedig már beleélték magukat abba, hogy „liberálissá” festett kedvencük a szép szavak után végre tényleg hozzálát majd a modernizációhoz, s szerethet?vé, mosolygóssá teszi a morcos Oroszországot. Erre jön Putyin, aki a posztszovjet térség integrálásáról, orosz érdekekr?l beszél, s még csak a Twitteren sem posztol. Folyamatosan csak azokat a fránya orosz érdekeket védelmezi. S különben is, a tandem sem lesz már az igazi! Minden a helyére kerül, így nehezebb lesz megosztani az elitet. Ebb?l a csalódással vegyes félelemb?l fakad az új, a potenciálisan er?s hatalom lejáratását, legitimitásának megkérd?jelezését célzó kommunikációs stratégia. Oroszországból újra autoriter állam lesz, amelyet meg kell fegyelmezni, s a demokrácia nevében vissza kell téríteni a helyes útra.

Mi sem természetesebb, minthogy az els? lecke a választások tisztasága. Oroszország fiatal, s gyenge, ráadásul irányított, s ami még rosszabb, szuverén demokrácia. Így egy ilyen megméretés feladott labda a nyugati oktatóknak. A nevezetes dátum közeledtével így másról sem lehetett már hallani, mint a várható csalásokról. A világlapokban s a nagy televíziós csatornákon az orosz liberális ellenzék magyarázta el a nagyérdem?nek a Putyin-rendszer brutalitását, értekezett az emberi jogok folyamatos megsértésér?l, s ecsetelte a választási eredmények meghamisításának technikáit. Mindezt látva eszembe jutott, amikor a választások el?tt külföldi tudósító kollégám meghallgatva az otthoni szerkeszt?i utasítást, cinikus beletör?déssel nyomta ki a telefont, s kezdte el lapozni a telefonkönyvét. „No, kit hívjak?” – kacsintott rám. „Nyemcovval és Kaszjanovval mindig tutira lehet menni, de már kívülr?l ismerem a válaszaikat. Limonov is készséges, ráadásul érdekesen is beszél. Adná magát valamelyik blogger, de ?k még nem igazán nagy nevek! S különben is, Navalnijjal még meg is fázhatok, mert ostorozza ? a korrupciót, a „zsiványok és tolvajok” pártját, de van egy kis nemzeti beütése” – morfondírozott, végül maradt a biztos megoldásnál. Nagy hír?, független és objektív nyugati médiákat szolgáló kollégái láthatóan hasonló kihívás el?tt álltak. S nyilatkozott az Oroszországot nyomasztó korrupcióról a „két százalékos Misa”, s megdics?ült a Moszkvát majd húsz évig hitbizományaként irányító Luzskov is, aki a mindent elnyomó diktatúráról értekezhetett. A „függetlenként” támogatást kizárólag külföldr?l elfogadó jogvéd?k sora már csak hab volt a tortán, vágóképnek pedig ott voltak a választás napján a Vörös tér környékén feltartóztatott anarchista tüntet?k. Mindezek után a következ? nap szokásosan jött a nehéztüzérség. Az EBESZ megfigyel?i sorolták a szabálytalanságokat, Hillary

Clinton és a Fehér Ház egymásra licitálva aggódtak a választások tisztasága miatt, s e színjátékba még Párizs is beszállt, követelve a jogsértések kivizsgálását.

Kétségtelen, hogy a választást az állam és a hatalom pártja, az Egységes Oroszország összefonódása, a verseny korlátozása és a korrektség hiánya jellemezte. Több esetben megsértették a szabályokat, s a helyi csinovnyikok is igyekeztek a központ kedvében járni. Hiszen, mint már említettük, Oroszország még fiatal, fejl?d? demokrácia. Ett?l azonban még tény, hogy az oroszok többsége jobb híján vagy meggy?z?désb?l, de az Egységes Oroszországra szavazott. A gond nem is azzal van, hogy a megfigyel?k felhívják erre a figyelmet. Nem szólal azonban meg ez a kórus, amikor a szaúdi hadsereg rendet tesz a tüntet?k között, már az emberi jogok kínai helyzete is tabu lett, arról nem is beszélve, hogy az Occupy Wall Street mozgalom tagjai elleni fellépés miatt sem aggódtak a Fehér Házban. S persze, emlékszünk még arra is, hogy miként lépett fel az emberi jogokra s a jogsértésekre oly kényes francia hatalom, amikor arabok randalíroztak a külvárosokban vagy romániai és bulgáriai cigányok rontották a párizsi városképet.

Mit lehet ezután tanácsolni Moszkvának? Ha nem akarja, hogy folyamatosan megfeddjék, beáll a sorba vagy meger?södik, s akkor nem merik lepofozni. Az sem árt persze, ha visszaszorítja a korrupciót, er?síti a pártrendszert, s tisztességes választásokat rendez. Ett?l persze, ha az érdekek úgy kívánják, még jöhet a kioktatás. Természetesen a demokrácia nevében.

mno.hu - Stier Gábor

Ajánló